

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 893

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 16 decembrie 2011

SUMAR

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 1.096 din 8 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. (2) lit. e) și f) și alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal coroborate cu cele ale „pct. 38 alin. (3) și pct. 39 alin. (4) din Normele metodologice de aplicare a titlului VI din Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004”

2–3

Decizia nr. 1.287 din 29 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și art. 17—25 din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional

4–8

Decizia nr. 1.288 din 29 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. (1) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și ale art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare

8–10

Decizia nr. 1.339 din 11 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă

10–12

Decizia nr. 1.347 din 13 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001

12–13

Decizia nr. 1.349 din 13 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

14–16

Decizia nr. 1.353 din 13 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă

16–17

Decizia nr. 1.370 din 18 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 și art. 17 din Legea nr. 550/2002 privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări de servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor din patrimoniul regiilor autonome de interes local.....

18–20

Decizia nr. 1.374 din 18 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 57 alin. (4) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001

20–21

Decizia nr. 1.378 din 18 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. 2, art. 38 alin. 4 și art. 42 alin. 1 din Codul familiei, precum și a celor ale art. 2, art. 6, art. 14 alin. (2), art. 16, art. 23, art. 24 alin. (1), art. 31 și art. 38 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului

22–23

Decizia nr. 1.428 din 25 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

24–25

Decizia nr. 1.429 din 25 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15, art. 31 și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

25–27

Decizia nr. 1.433 din 25 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) și art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 109 alin. (2) și (3) și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

27–29

Decizia nr. 1.441 din 3 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 și art. 50 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice raportate la dispozițiile art. 6 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor

30–31

Decizia nr. 1.442 din 3 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

31–32

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.096**

din 8 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. (2) lit. e) și f) și alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal coroborate cu cele ale „pct. 38 alin. (3) și pct. 39 alin. (4) din Normele metodologice de aplicare a Titlului VI din Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004”

Augustin Zegrean — președinte
 Aspazia Cojocar — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Mircea Ștefan Minea — judecător
 Iulia Antoanella Motoc — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. (2) lit. e) și f) și alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal coroborate cu cele ale „pct. 38 alin. (3) și pct. 39 alin. (4) din Normele metodologice de aplicare a Titlului VI din Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004”, excepție ridicată de Societatea Comercială „Commer” — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 5.615/337/2008 al Tribunalului Sălaj — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 3.275D/2010.

La apelul nominal, lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.615/337/2008, **Tribunalul Sălaj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. (2) lit. e) și f) și alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal coroborate cu cele ale „pct. 38 alin. (3) și pct. 39 alin. (4) din Normele metodologice de aplicare a Titlului VI din Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004”.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Commer” — S.A. din Cluj-Napoca într-o cauză având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate stabilesc un regim juridic discriminatoriu și inechitabil între contribuabili, de natură a afecta principiul constituțional al justei așezări a sarcinilor fiscale. Astfel, „contribuabilul de bună-credință este pus în

situația de a nu se bucura de protecția conferită de lege și Constituție”.

Tribunalul Sălaj — Secția civilă, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, republicată, nu își exprimă opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată în cauză.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului a transmis punctul său de vedere cu Adresa nr. 8.560 din 27 august 2010, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 12.795 din 27 august 2010, și apreciază că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale menționate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a instanței de contencios constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 141 alin. (2) lit. e) și f) și alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, cu modificările și completările ulterioare, texte de lege care au următorul conținut: „(2) *Următoarele operațiuni sunt, de asemenea, scutite de taxă: [...]*

e) arendarea, concesiunea, închirierea și leasingul de bunuri imobile, cu următoarele excepții:

1. operațiunile de cazare care sunt efectuate în cadrul sectorului hotelier sau al sectoarelor cu funcție similară, inclusiv închirierea terenurilor amenajate pentru camping;

2. închirierea de spații sau locații pentru parcare autovehiculelor;

3. închirierea utilajelor și a mașinilor fixate definitiv în bunuri imobile;

4. închirierea seifurilor;

f) livrarea de construcții/părți de construcții și a terenurilor pe care sunt construite, precum și a oricăror altor terenuri. Prin excepție, scutirea nu se aplică pentru livrarea de construcții noi, de părți de construcții noi sau de terenuri construibile. În sensul prezentului articol, se definesc următoarele:

1. teren construibil reprezintă orice teren amenajat sau neamenajat, pe care se pot executa construcții, conform legislației în vigoare;

2. construcție înseamnă orice structură fixată în sau pe pământ;

3. livrarea unei construcții noi sau a unei părți din aceasta înseamnă livrarea efectuată cel târziu până la data de 31 decembrie a anului următor anului primei ocupări ori utilizării a construcției sau a unei părți a acesteia, după caz, în urma transformării;

4. o construcție nouă cuprinde și orice construcție transformată astfel încât structura, natura ori destinația sa au fost modificate sau, în absența acestor modificări, dacă costul transformărilor, exclusiv taxa, se ridică la minimum 50% din valoarea de piață a construcției, exclusiv valoarea terenului, ulterior transformării;

(3) Orice persoană impozabilă poate opta pentru taxarea operațiunilor prevăzute la alin. (2) lit. e) și f), în condițiile stabilite prin norme.”

De asemenea, constituie obiect al sesizării Curții Constituționale dispoziții din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44 din 22 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 6 februarie 2004.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 15 — *Universalitatea*, art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 56 — *Contribuții financiare* și art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*.

1. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că, potrivit art. 146 lit. d) din Constituție,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. (2) lit. e) și f) și alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal coroborate cu prevederile “pct. 38 alin. (3) și pct. 39 alin. (4) din Normele metodologice de aplicare a Titlului VI din Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004”, excepție ridicată de Societatea Comercială „Commer” — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 5.615/337/2008 al Tribunalului Sălaj — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

este competentă să hotărască asupra „excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele [...]”. În aplicarea acestei prevederi constituționale, conform art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia”. Prin urmare, atât Constituția, cât și legea de organizare și funcționare a instanței constituționale stabilesc că obiectul excepției de neconstituționalitate îl pot constitui exclusiv dispozițiile cuprinse într-o lege sau o ordonanță. Așa fiind, sesizarea referitoare la Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44 din 22 ianuarie 2004, nu poate face obiectul controlului de constituționalitate, excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții urmând a fi respinsă ca inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, republicată.

2. Analizând motivarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. (2) lit. e) și f) și alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Curtea reține că autorul acesteia nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci, în realitate, dorește modificarea și completarea dispozițiilor privind scutirea de taxe, în sensul eliminării caracterului urgent al acestei proceduri. Or, dintr-o asemenea motivare, rezultă indubitabil că autorul excepției nu reclamă neconstituționalitatea dispozițiilor legale pe care le critică, ci dorește modificarea lor, astfel că excepția urmează să fie respinsă ca inadmisibilă, deoarece, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată[...]”, competența de a modifica sau completa actele normative revenind în exclusivitate legiuitorului.

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.287

din 29 septembrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și art. 17—25
din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea
cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru
cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17—25 din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, excepție ridicată de Ion Popescu în Dosarul nr. 9.211/3/2010 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului nr. 28D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 45D/2011, respectiv nr. 161D/2011, nr. 587D/2011 și nr. 724D/2011, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2, 17, 18 și 20 din Legea nr. 329/2009, respectiv art. 17—22 din Legea nr. 329/2009, excepție ridicată de Gheorghe Surdescu, Gheorghe Cornescu, Alic Saiciuc și Spiridon Oprea, respectiv de Gheorghe Radu, Ioan Roman și Stelian Haitonic în dosarele nr. 8.500/3/2010, nr. 49.967/3/CA/2009, nr. 28.671/3/2010 și nr. 2.952/3/2010 ale Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și ale Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă personal, în Dosarul nr. 45D/2011, domnii Gheorghe Surdescu și Gheorghe Cornescu, iar în Dosarul nr. 161D/2011, domnul Gheorghe Radu, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 45D/2011, nr. 161D/2011, nr. 587D/2011 și nr. 724D/2011 la Dosarul nr. 28D/2011.

Părțile prezente, precum și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu măsura conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 45D/2011, nr. 161D/2011, nr. 587D/2011 și nr. 724D/2011 la Dosarul nr. 28D/2011, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul celor 3 părți prezente, care solicită admiterea excepției, motivat de faptul că dispozițiile legale criticate încalcă dreptul la muncă și dreptul la pensie.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând, în acest sens, deciziile Curții Constituționale nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009 și nr. 379 din 22 martie 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 3 septembrie 2010, 7 și 12 octombrie 2010, 18 ianuarie 2011 și 17 martie 2011, pronunțate în dosarele nr. 9.211/3/2010, nr. 8.500/3/2010, nr. 49.967/3/CA/2009, nr. 28.671/3/2010 și nr. 2.952/3/2010, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17—25 din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, ale art. 2, 17, 18 și 20 din Legea nr. 329/2009, respectiv ale art. 17—22 din Legea nr. 329/2009, excepție ridicată de Ion Popescu, Gheorghe Surdescu, Gheorghe Cornescu, Alic Saiciuc și Spiridon Oprea, Gheorghe Radu, Ioan Roman și Stelian Haitonic în cauze având ca obiect soluționarea contestațiilor formulate împotriva deciziilor de suspendare a pensiei sau a actelor administrative de constatare a încetării raporturilor de serviciu, după caz.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prin efectul dispozițiilor legale criticate, precum și prin Decizia Curții Constituționale nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, s-a creat un tratament juridic discriminatoriu între pensionari pe criteriul averii și în funcție de poziția socială în stat, respectiv persoanele care dețin un mandat constituțional și cărora astfel le este permis cumulul pensie—salariu. Totodată, discriminarea apare și între cei care desfășoară activitate în unitățile economice care aparțin de domeniul privat al statului și cei care desfășoară activitate în sfera privată. Se mai arată că există discriminări între, pe de o parte, magistrații pensionari care nu pot cumula pensia cu salariul și, pe de altă parte, magistrații care nu s-au pensionat și, care, în aceste condiții, pot cumula salariile obținute.

Se apreciază că pensia constituie un drept câștigat, astfel încât cumulul acesteia cu salariul nu poate fi afectat sub nicio formă. În această ordine de idei, angajații care au contribuit cu sume mai mari la sistemul asigurărilor sociale de stat nu pot fi sancționați tocmai pentru faptul că au contribuit mai mult la acesta. Totodată, prin obligarea pensionarilor cumularzi de a renunța la locul de muncă se încalcă și libertatea fundamentală de a alege locul de muncă, consacrată de art. 41 din Constituție.

Astfel, sunt restrânse dreptul la muncă și dreptul la pensie, care, de principiu, sunt drepturi independente; de altfel, Constituția nu prevede posibilitatea limitării sau suspendării unui

drept pentru a beneficia opțional doar de unul dintre aceste drepturi

Se arată că este încălcat și dreptul de proprietate privată asupra sumelor de bani cu titlu de pensie, dispozițiile criticate cuprinzând măsuri echivalente confiscării. De asemenea, în opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, efectul unor asemenea măsuri este reducerea veniturilor acestor persoane, ceea ce afectează și dreptul la un nivel de trai decent.

În fine, se susține că restrângerea exercițiului dreptului la pensie trebuie să fie temporară, și nu *sine die*, cum se întâmplă în cazul de față; rezultă, așadar, că măsurile criticate sunt lipsite de proporționalitate și încalcă art. 53 din Constituție.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, în dosarele nr. 28D/2011, nr. 45D/2011 și nr. 724D/2011, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocându-se jurisprudența Curții Constituționale.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 161D/2011, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate sting raporturi juridice născute anterior intrării lor în vigoare, încălcându-se astfel art. 15 alin. (2) din Constituție și, implicit, principiul securității raporturilor juridice. Totodată, se arată că este încălcat și dreptul la muncă, întrucât accesul pensionarilor pe piața muncii este condiționat de nivelul veniturilor acestora.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, în Dosarul nr. 587D/2011, apreciază că dispozițiile legale criticate limitează dreptul la muncă, întrucât persoana care cumulează nu își mai poate desfășura activitatea în același loc de muncă decât dacă optează pentru suspendarea plății pensiei pe durata exercitării activității. În consecință, apreciază că sunt încălcate dispozițiile constituționale referitoare la dreptul la muncă. Instanța, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu își exprimă opinia cu privire la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 16 din Constituție, pe motiv că s-ar antepunonța, întrucât obiectul cauzei deduse judecării sale îl constituie „înlăturarea unei stări de discriminare ce ar rezulta din situația reclamantului de persoană pensionată cu un anumit quantum al pensiei nete aflate în plată în raport cu persoane aflate într-o situație asemănătoare însă angajate în sistemul privat, cât și în funcție de criteriul «nivelului pensiei nete aflate în plată»”.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în dosarele nr. 28D/2011, nr. 45D/2011, nr. 161D/2011 și nr. 587D/2011, apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale. Totodată, sugerează că, în privința magistraților, ar fi aplicabil art. 83 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, în sensul că aceștia, după pensionare, ar putea cumula pensia de serviciu cu veniturile realizate dintr-o activitate profesională, indiferent de nivelul acestora.

Guvernul, în Dosarul nr. 724D/2011, nu a comunicat punctul său de vedere.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 2 și art. 17—25 din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 9 noiembrie 2009, care au următorul cuprins:

— Art.2: *„Măsurile instituite de prezenta lege au caracter excepțional și urmăresc reducerea efectelor crizei economice și îndeplinirea obligațiilor ce rezultă din Memorandumul de înțelegere dintre Comunitatea Europeană și România, încheiat la București și Bruxelles la data de 23 iunie 2009, și din Acordul stand-by încheiat între România și Fondul Monetar Internațional.”;*

— Art.17: *„(1) Beneficiarii dreptului la pensie aparținând atât sistemului public de pensii, cât și sistemelor neintegrate sistemului public care realizează venituri salariale sau, după caz, asimilate salariilor, potrivit legii, realizate din exercitarea unei activități pe bază de contract individual de muncă, raport de serviciu sau în baza actului de numire, potrivit legii, în cadrul autorităților și instituțiilor publice centrale și locale, indiferent de modul de finanțare și subordonare, precum și în cadrul regiilor autonome, societăților naționale, companiilor naționale și societăților comerciale la care capitalul social este deținut integral sau majoritar de stat ori de o unitate administrativ-teritorială, pot cumula pensia netă cu veniturile astfel realizate, dacă nivelul acesteia nu depășește nivelul câștigului salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat, aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat.*

(2) Prevederile alin. (1) sunt aplicabile persoanelor care:

a) la data intrării în vigoare a prezentului capitol sunt pensionari cumularzi;

b) după data intrării în vigoare a prezentului capitol devin pensionari cumularzi.”;

— Art.18: *„(1) Pensionarii prevăzuți la art. 17 alin. (2) lit. a) care desfășoară activități profesionale pe bază de contract individual de muncă, raport de serviciu sau în baza actului de numire în funcție au obligația ca, în termen de 15 zile de la data intrării în vigoare a prezentului capitol, să își exprime în scris opțiunea între suspendarea plății pensiei pe durata exercitării activității și încetarea raporturilor de muncă, de serviciu sau a actului de numire în funcție, dacă nivelul pensiei nete aflate în plată depășește nivelul câștigului salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat, aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat.*

(2) Persoanele prevăzute la art. 17 alin. (2) lit. b) au obligația ca, în termen de 15 zile de la data survenirii situației de cumul, să își exprime în scris opțiunea între suspendarea plății pensiei pe durata exercitării activității și încetarea raporturilor de muncă, de serviciu sau a actului de numire în funcție, dacă nivelul pensiei nete aflate în plată depășește nivelul câștigului salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor

sociale de stat, aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat.”;

— Art. 19: „(1) În situația persoanelor care beneficiază, prin cumul, de pensie/pensii stabilită/stabilite atât în sistemul public cât și/sau în sisteme neintegrate sistemului public de pensii, la determinarea plafonului stabilit la art. 17 alin. (1) se are în vedere venitul cumulativ din acestea.

(2) Dacă nivelul pensiilor nete cumulate se situează sub nivelul câștigului salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat, acesta va putea fi cumulativ cu veniturile realizate din exercitarea unei activități pe bază de contract individual de muncă, raport de serviciu sau în baza actului de numire în funcție, potrivit legii, în cadrul entităților prevăzute la art. 17 alin. (1).

(3) În cazul în care nivelul venitului realizat din pensiile nete cumulate este mai mare decât nivelul câștigului salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat, persoana are obligația de a-și exprima opțiunea, în scris, în termen de 15 zile de la data intrării în vigoare a prezentului capitol, cu privire la menținerea în plată a pensiei față de quantumul căreia, potrivit art. 17, este permis cumulul.

(4) Prevederile alin. (3) se aplică și persoanelor prevăzute la art. 17 alin. (2) lit. b), acestea având obligația de a-și exprima opțiunea în termen de 15 zile de la data survenirii situației de imposibilitate a exercitării cumulului.”;

— Art. 20: „Neîndeplinirea obligației privind exprimarea opțiunii în termenul prevăzut la art. 18 și la art. 19 alin. (3) și (4) constituie cauză de încetare de drept a raporturilor de muncă stabilite în baza contractului individual de muncă sau a actului de numire în funcție, precum și a raporturilor de serviciu.”;

— Art. 21: „În cazul în care opțiunea este exprimată în termenul prevăzut la art. 18 și la art. 19 alin. (3) și (4), plata pensiei/pensiilor se suspendă începând cu luna următoare celei în care a fost exprimată opțiunea pentru continuarea activității.”;

— Art. 22: „Sumele încasate necuvenit cu titlu de pensie se recuperează de la pensionari, cu respectarea termenului general de prescripție.”;

— Art. 23: „(1) Angajatorul are obligația de a lua măsurile necesare constatării cazurilor prevăzute la art. 18 și la art. 19 alin. (3) și (4).

(2) Încălcarea de către angajator a prevederilor alin. (1) constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 2.500 lei la 5.000 lei.

(3) Constatarea contravenției prevăzute la alin. (1) și aplicarea sancțiunii prevăzute la alin. (2) se realizează de către persoanele împuternicite din cadrul inspectoratelor teritoriale de muncă.”;

— Art. 24: „Contravențiilor prevăzute la art. 23 le sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.”;

— Art. 25: „Prevederile prezentului capitol se aplică în mod corespunzător și beneficiarilor de pensie de serviciu stabilită prin legi speciale.”

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 4 alin. (2) privind criteriile de nediscriminare, art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 41 alin. (1) privind dreptul la muncă, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 47 privind nivelul de trai, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 148 alin. (2) referitor la prioritatea de aplicare a prevederilor tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și a celorlalte reglementări comunitare cu caracter

obligatoriu. Totodată, se consideră a fi încălcate și prevederile art. 14 privind interzicerea discriminării, art. 15 privind derogarea în caz de stare de urgență din Convenția pentru apărarea drepturilor și a libertăților fundamentale, art. 1 privind protecția proprietății din Protocolul adițional la Convenția menționată, art. 1 paragraful 2 privind interzicerea generală a discriminării din Protocolul nr. 12 la Convenția menționată, art. 15 paragraful 1 privind dreptul la muncă din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și art. 6 paragraful 1 privind dreptul la muncă din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Prin Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, Curtea, în raport cu o critică similară de neconstituționalitate, a constatat că întreg capitolul IV al Legii nr. 329/2009 este constituțional în măsura în care nu vizează persoanele pentru care durata mandatului este stabilită expres în Constituție. De asemenea, Curtea reține că și-a menținut această jurisprudență și în cadrul controlului *a posteriori* pe calea excepției de neconstituționalitate, stabilind, prin Decizia nr. 1.149 din 28 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 711 din 26 octombrie 2010, Decizia nr. 206 din 15 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 239 din 6 aprilie 2011, Decizia nr. 368 din 22 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 4 iulie 2011, sau Decizia nr. 409 din 7 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 16 iunie 2011, că dispozițiile art. 17—25 din Legea nr. 329/2009 sunt constituționale.

Curtea, prin deciziile menționate, a statuat că nicio dispoziție constituțională nu împiedică legiuitorul să suprimă cumulul pensiei cu salariul, cu condiția ca o asemenea măsură să se aplice în mod egal pentru toți cetățenii, iar eventualele diferențe de tratament să aibă o rațiune licită.

Curtea a constatat că nivelul pensiei nete până la care poate opera cumulul la nivelul salariului mediu brut pe economie utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat și aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat (devenit în prezent câștigul salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat) respectă condițiile de obiectivitate (este expres prevăzut de lege, previzibil și determinabil) și rezonabilitate (nivelul salariului mediu brut pe economie constituie o opțiune justă și echilibrată) impuse de principiul nediscriminării. Totodată, Curtea a apreciat că măsura adoptată este proporțională cu situația care a determinat-o, respectiv situația de criză economică în care se regăsește statul, fiind rezultatul unui echilibru între scopul declarat al legii și mijloacele folosite în realizarea lui, și este aplicată în mod nediscriminatoriu tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei.

De asemenea, Curtea a mai arătat că soluția legislativă care instituie un anumit quantum sau prag valoric, apreciat ca rezonabil, corespunde unei opțiuni exclusive a legiuitorului, nefiind deci o problemă de resortul contenciosului constituțional.

Astfel, Curtea a constatat că dispozițiile cap. IV din Legea nr. 329/2009 sunt constituționale în măsura în care acestea nu se referă la persoanele pentru care durata mandatului este stabilită expres prin Constituție. Prin decizia mai sus amintită, Curtea a arătat motivele care justifică tratamentul juridic diferențiat. În acest sens, s-a reținut că Legea fundamentală stabilește în mod expres durata mandatului persoanelor care ocupă unele funcții publice de autoritate, iar încetarea acestui

mandat ca urmare a neîndeplinirii obligației privind exprimarea opțiunii cu privire la suspendarea plății pensiei pe durata exercitării funcției, în condițiile art. 18—20 din legea criticată, este incompatibilă cu dispozițiile constituționale arătate. Așadar, situația obiectiv diferită în care se găsește această categorie de persoane justifică tratamentul juridic diferit, fapt ce nu contravine principiului constituțional al egalității în drepturi, care nu trebuie interpretat în sensul instituirii unui tratament uniform, ci al unui tratament egal pentru situații identice.

Curtea a mai reținut că, prin Decizia nr. 872 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, sau Decizia nr. 1.658 din 28 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 44 din 18 ianuarie 2011, a stabilit că angajații din mediul public nu se află în aceeași situație juridică precum cei din mediul privat, întrucât cei care sunt angajați în raporturi de muncă în mediul bugetar sunt legați, în mod esențial, din punctul de vedere al sursei din care sunt alimentate salariile/indemnizațiile sau soldele de bugetul public național, de încasările și de cheltuielile din acest buget, dezechilibrarea acestuia putând avea consecințe în ceea ce privește diminuarea cheltuielilor din acest buget. Or, salariile/indemnizațiile/soldele reprezintă astfel de cheltuieli — mai exact, cheltuieli de personal. În schimb, în mediul privat raporturile de muncă sunt guvernate întotdeauna de contractul individual de muncă încheiat între un angajat și un angajator.

În consecință, în lipsa afectării vreunui drept fundamental, Curtea a stabilit că prevederile art. 53 din Constituție, invocate în susținerea excepției, nu au incidență în cauză.

Prin Decizia nr. 379 din 22 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 471 din 5 iulie 2011, Curtea a reținut, în ceea ce privește critica vizând încălcarea principiului neretroactivității legii, că prevederile de lege criticate reglementează condițiile exercitării dreptului la muncă și a dreptului la pensie pentru viitor, într-un context social afectat de criza economică ce a impus adoptarea unor măsuri cu caracter excepțional, care, prin eficiența și promptitudinea aplicării, să conducă la reducerea efectelor sale și să creeze premisele relansării economiei naționale.

În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea dispozițiilor constituționale care consacră obligația statului de a asigura un nivel de trai decent, Curtea constată că această obligație nu are un conținut concret, determinat, ci trebuie apreciată concret, în funcție de împrejurările social-economice în care se manifestă acest rol al statului. Situația de criză și dezechilibrele economice majore pot afecta, în mod justificat, capacitatea statului de a mai asigura același standard al nivelului de trai ca cel raportat la un context anterior mai favorabil ori propriu unor alte țări. Desigur, întrucât dreptul la un nivel de trai decent este un drept fundamental, afectarea acestuia trebuie să fie temeinic justificată, iar statul să tindă, prin măsurile adoptate, să restabilească cel puțin nivelul atins anterior situației de criză. În acest sens, Curtea constată că ansamblul măsurilor instituite prin Legea nr. 329/2009 urmărește o mai bună raționalizare a cheltuielilor publice și susținerea mediului de afaceri, măsuri ce tind la restabilirea echilibrului economic.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Distinct de cele reținute în deciziile menționate, Curtea observă că însăși conținutul normativ al textului art. 17 din lege

contrazice critica de neconstituționalitate potrivit căreia discriminarea apare și între cei care desfășoară activitate în unitățile economice care aparțin de domeniul privat al statului și cei care desfășoară activitate în sfera privată. Astfel, angajații societăților comerciale la care capitalul social nu este deținut integral sau majoritar de stat pot cumula pensia cu salariul indiferent de cuantumul pensiei.

Curtea reține, de asemenea, că există o evidentă deosebire între situația cumulului de funcții și cea a cumulului pensie-salariu, pensia având o natură juridică diferită de salariu, prima fiind o compensație pentru perioada lucrată, iar cea de-a doua, retribuția datorată pentru munca prestată.

Totodată, prestațiile cu titlu de pensie pentru perioadele viitoare nu intră în sfera de incidență a dreptului de proprietate, acest drept putând fi invocat numai cu privire la perioadele pentru care pensia a fost în plată.

Curtea constată că Guvernul, în punctul său de vedere, în mod greșit interpretează că în cazul magistraților și-ar găsi aplicabilitatea art. 83 alin. (2) din Legea nr. 303/2004, în sensul că aceștia, după pensionare, ar putea cumula pensia de serviciu cu veniturile realizate din orice activitate profesională, indiferent de nivelul acestora. Legea nr. 329/2009 se aplică tuturor angajaților din sfera publică, cu corectivul adus prin Decizia Curții Constituționale nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, deci și magistraților. Prin urmare, nu se poate accepta punctul de vedere al Guvernului potrivit căruia în privința magistraților ar putea fi admis un cumul între o pensie specială ce depășește nivelul prevăzut de Legea nr. 329/2009 și veniturile realizate la un angajator din sfera publică, întrucât această exceptare ar echivala cu încălcarea art. 16 din Constituție.

Curtea mai reține că art. 15 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu este incident în cauză, textul convențional neavând nicio legătură cu cumulul pensiei cu salariul.

Cele expuse mai sus demonstrează că textele legale criticate respectă și prevederile tratatelor și actelor internaționale invocate, această constatare fiind valabilă *mutatis mutandis* și cu privire la art. 2 din lege.

II. Curtea reține că, prin Decizia nr. 353 din 29 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 693 din 2 august 2005, s-a stabilit cu titlu de principiu că, „în mod evident, exprimarea opiniei de către instanță asupra excepției de neconstituționalitate nu poate avea semnificația unei antepuneri interzise instanței de fond de dispozițiile Codului de procedură civilă, de vreme ce nu ea este competentă să soluționeze excepția, această prerogativă de a se pronunța asupra excepției de neconstituționalitate aparținând în exclusivitate Curții Constituționale, conform dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție”.

Prin urmare, indiferent de obiectul litigiului dedus judecății sale, instanța judecătorească trebuie să respecte exigențele imperative ale art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, astfel încât, în situația în care decide sesizarea Curții Constituționale, își va exprima întotdeauna opinia. O atare atitudine este de esență colaborării între judecătorul a *quo* și cel a *quem*. A accepta punctul de vedere al instanței ar echivala chiar cu limitarea posibilității acesteia de a ridica din oficiu excepții de neconstituționalitate pe motiv că s-ar antepuneri, ceea ce este inadmisibil. Nesocotirea Deciziei Curții Constituționale nr. 353 din 29 iunie 2005 echivalează cu încălcarea efectelor sale general obligatorii, efecte prevăzute în art. 147 alin. (4) din Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și art. 17—25 din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, excepție ridicată de Ion Popescu, de Gheorghe Surdescu, Gheorghe Cornescu, Alic Saiciuc și Spiridon Oprea, de Ioan Roman și de Stelian Haitonic în dosarele nr. 9.211/3/2010, nr. 8.500/3/2010, nr. 28.671/3/2010 și nr. 2.952/3/2010 ale Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, precum și de Gheorghe Radu în Dosarul nr. 49.967/3/CA/2009 al Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,

Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.288

din 29 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. (1) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și ale art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. (1) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și ale art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare, excepție ridicată de Rodica Sergina Jiga în Dosarul nr. 2.275/97/2010 al Tribunalului Hunedoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului nr. 29D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 30D/2011—42D/2011, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. (1) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și ale art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare, excepție ridicată de Sofia Hegyi, Maria Rodica Rusu, Eleonora Turcu, Voichita Dorina Careja, Liliana Viorica

Georgiana Coandă, Adina Tatiana Grecu, Maria Ghiță, Evantia Ilie, Melita Mihaela Ștef, Georgeta Elena Părău, Florea Sgâr, Leontea Gruită și Eugenia Mateș în dosarele nr. 2.276/97/2010, nr. 2.277/97/2010, nr. 2.278/97/2010, nr. 2.270/97/2010, nr. 2.271/97/2010, nr. 2.272/97/2010, nr. 2.273/97/2010, nr. 2.274/97/2010, nr. 1.044/97/2010, nr. 2.139/97/2010, nr. 2.140/97/2010, nr. 2.137/97/2010 și nr. 2.138/97/2010 ale Tribunalului Hunedoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 30D/2011—42D/2011 la Dosarul nr. 29D/2011.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 30D/2011—42D/2011 la Dosarul nr. 29D/2011, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 9 și 16 decembrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 2.275/97/2010, nr. 2.276/97/2010, nr. 2.277/97/2010, nr. 2.278/97/2010, nr. 2.270/97/2010, nr. 2.271/97/2010, nr. 2.272/97/2010, nr. 2.273/97/2010, nr. 2.274/97/2010, nr. 1.044/97/2010, nr. 2.139/97/2010,

nr. 2.140/97/2010, nr. 2.137/97/2010 și nr. 2.138/97/2010, **Tribunalul Hunedoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. (1) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și ale art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unde măsuri financiar-bugetare**, excepție ridicată de Rodica Sergina Jiga, Sofia Hegyi, Maria Rodica Rusu, Eleonora Turcu, Voichita Dorina Careja, Liliana Viorica Georgiana Coandă, Adina Tatiana Grecu, Maria Ghiță, Evantia Ilie, Melita Mihaela Ștef, Georgeta Elena Părău, Florea Sgâr, Leontea Gruită și Eugenia Mateș în cauze având ca obiect obligarea Casei Județene de Pensii Hunedoara la recalcularea pensiilor acestora în temeiul art. 78² din Legea nr. 19/2000.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile legale criticate sunt discriminatorii, în sensul că persoanelor pensionate până la 2 noiembrie 2008 și care au desfășurat activități în locuri încadrate în grupa I și/sau grupa II de muncă anterior datei de 1 aprilie 2001 li s-a prorogată creșterea punctajelor anuale realizate, pe când persoanelor care se pensionează după această dată li se aplică imediat această majorare.

Întrucât pensia este un bun în sensul art. 1 paragraful 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prorogarea succesivă a acordării majorării punctajului anual este de natură, în opinia autorilor excepției, să încalce dreptul de proprietate privată. Mai mult, se apreciază că textele criticate restrâng, contrar art. 53 din Constituție, „dreptul [...] la creșterea punctajelor anuale”. În final, se arată că dreptul la pensie este golit de conținutul său prin prorogarea succesivă a acordării creșterilor menționate.

Tribunalul Hunedoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate formulată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate a devenit inadmisibilă, întrucât dispozițiile legale criticate nu mai sunt în vigoare, acestea având o aplicabilitate limitată în timp, respectiv până la data de 1 ianuarie 2011.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. II alin. (1) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 9 decembrie 2008, și ale art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unde măsuri financiar-

bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 919 din 29 decembrie 2009, care au următorul cuprins:

— Art. II alin. (1) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008: „(1) Prevederile art. 165¹ din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin prezenta ordonanță de urgență, se aplică începând cu data de 1 ianuarie 2010, prin acordarea diferenței dintre punctajul mediu anual rezultat în urma majorării efectuate conform prevederilor Legii nr. 218/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și cel acordat conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2008 pentru completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale. [...]

(4) Drepturile de pensie rezultate în urma aplicării prevederilor alin. (1) și (2) se acordă beneficiarilor începând cu luna ianuarie 2010.”;

— Art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009: „Articolul II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 9 decembrie 2008, aprobată prin Legea nr. 155/2009, se modifică și va avea următorul cuprins:

«Art. II. — (1) Prevederile art. 165¹ din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin prezenta ordonanță de urgență, se aplică începând cu data de 1 ianuarie 2011, prin acordarea diferenței dintre punctajul mediu anual rezultat în urma majorării efectuate conform prevederilor Legii nr. 218/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările ulterioare, și cel acordat conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2008 pentru completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, aprobată prin Legea nr. 154/2009.

(2) Punctajul mediu anual calculat conform prevederilor alin. (1) se adaugă la punctajul mediu anual cuvenit sau aflat în plată în luna decembrie 2010.

(3) În situația în care cuantumul pensiei aferent punctajului mediu anual rezultat în urma aplicării prevederilor alin. (2) este mai mic decât cel cuvenit sau aflat în plată, se menține cuantumul cuvenit ori aflat în plată până la data la care, prin aplicarea formulei de calcul prevăzute de lege, se va obține un cuantum al pensiei mai mare.

(4) Drepturile de pensie rezultate în urma aplicării prevederilor alin. (1) și (2) se acordă beneficiarilor începând cu luna ianuarie 2011.»”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 44 privind dreptul de proprietate privată și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Totodată, este invocat în susținerea excepției și art. 1 paragraful 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta apare ca fiind inadmisibilă, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, întrucât textul legal criticat nu are legătură cu cauza. Cercetând actele dosarului, Curtea observă că toate persoanele care au ridicat excepție de neconstituționalitate au fost pensionate anterior datei de 2 noiembrie 2008, astfel încât majorarea punctajului anual de pensie în cazul acestora se face în baza art. 165¹ din Legea nr. 19/2000. Însă, din dosarul instanței de fond, mai exact din

cererea de chemare în judecată, astfel cum a și fost ulterior precizat, reiese foarte clar faptul că temeiul de drept al acțiunii introductive îl constituie art. 78¹ din Legea nr. 19/2000.

În aceste condiții, Curtea observă că greșita întemeiere a acțiunii introductive de instanță nu poate fi „corectată” pe calea formulării unei excepții de neconstituționalitate; astfel, admiterea

excepției și constatarea neconstituționalității unui text inaplicabil în cauză nu pot produce niciun efect juridic în privința litigiului dedus judecătii instanței *a quo*. În consecință, lipsa de legătură a dispozițiilor legale criticate cu temeiul de drept care stă la baza litigiului determină și lipsa de legătură a acestora cu soluționarea cauzei.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. (1) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și ale art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare, excepție ridicată de Rodica Sergina Jiga, Sofia Hegyi, Maria Rodica Rusu, Eleonora Turcu, Voichita Dorina Careja, Liliana Viorica Georgiana Coandă, Adina Tatiana Grecu, Maria Ghiță, Evantia Ilie, Melita Mihaela Ștef, Georgeta Elena Părău, Florea Sgâr, Leontea Gruitșă și Eugenia Mateș în dosarele nr. 2.275/97/2010, nr. 2.276/97/2010, nr. 2.277/97/2010, nr. 2.278/97/2010, nr. 2.270/97/2010, nr. 2.271/97/2010, nr. 2.272/97/2010, nr. 2.273/97/2010, nr. 2.274/97/2010, nr. 1.044/97/2010, nr. 2.139/97/2010, nr. 2.140/97/2010, nr. 2.137/97/2010 și nr. 2.138/97/2010 ale Tribunalului Hunedoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.339

din 11 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Gabriel Emilian Constantin în Dosarul nr. 3.442/114/2011 al Tribunalului Buzău — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 540D/2011 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 606D/2011, având ca obiect aceeași excepție de

neconstituționalitate, ridicată de același autor în Dosarul nr. 6.518/200/2008 al Tribunalului Buzău — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 606D/2011 la Dosarul nr. 540D/2011, având în vedere obiectul identic al acestor cauze.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 606D/2011 la Dosarul nr. 540D/2011, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 aprilie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 3.442/114/2011, și prin Încheierea din 28 martie 2011,

pronunțată în Dosarul nr. 6.518/200/2008, **Tribunalul Buzău — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă.**

Excepția a fost ridicată de Gabriel Emilian Constantin cu prilejul soluționării cererii de reexaminare a Încheierii din 10 martie 2011, pronunțată de Tribunalul Buzău în Dosarul nr. 11.120/200/2010, precum și cu prilejul soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 6.483 din 15 octombrie 2010, pronunțată de Judecătoria Buzău în Dosarul nr. 6.518/200/2008.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile legale criticate instituie o limitare a accesului justițiabilului la instanța judecătorească, ceea ce creează o situație conflictuală în raport cu dispozițiile din Constituție care consacră dreptul persoanei de a se adresa justiției, în condițiile în care nicio lege nu poate îngădi exercitarea acestui drept. O limitare a accesului la o instanță judecătorească nu se conciliază cu dispozițiile Constituției decât dacă are un scop legitim și dacă există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit. Invocă în acest sens jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, cu referire la hotărârile pronunțate în cauzele *Tolstoy Miloslavsky contra Regatului Unit*, 1995, și *Kreuz contra Poloniai*, 2001.

Tribunalul Buzău — Secția civilă apreciază că prevederile art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 sunt constituționale, deoarece nu împiedică accesul liber la justiție și nici exercitarea dreptului la un proces echitabil. Invocă în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie, cu referire la Decizia nr. 1.402/2008, Decizia nr. 96/2009, Decizia nr. 135/2010, Decizia nr. 657/2010 și Decizia nr. 1.098/2010.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 193/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 24 octombrie 2008.

Textul de lege criticat are în prezent următoarea redactare:

— Art. 7: „*Ajutorul public judiciar se poate acorda, separat sau cumulativ, în oricare dintre formele prevăzute la art. 6, fără a putea depăși, în total, în cursul unei perioade de un an, suma*

maximă echivalentă cu 12 salarii minime brute pe țară la nivelul anului în care a fost formulată cererea de acordare.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 21 din Constituție privind accesul liber la justiție și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 au făcut, în repetate rânduri, obiect al controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași dispoziții din Legea fundamentală și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate în prezenta cauză și din perspectiva unor critici similare.

Astfel, prin mai multe decizii, spre exemplu, Decizia nr. 1.322 din 13 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 790 din 19 noiembrie 2009, Decizia nr. 135 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 7 aprilie 2010, și Decizia nr. 1.098 din 21 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 753 din 11 noiembrie 2010, Curtea a statuat, în esență, că stabilirea unei sume maxime echivalente cu 12 salarii minime brute pe țară la nivelul anului în care a fost formulată cererea de acordare, până la care se poate acorda, cumulativ, în cursul unei perioade de un an, ajutorul public judiciar, nu este de natură să împiedice accesul liber la justiție sau exercitarea dreptului la un proces echitabil. Curtea a reținut în acest sens că stabilirea unor limite și condiții privind acordarea ajutorului public judiciar a fost determinată de posibilitatea asigurării resurselor financiare publice necesare acordării ajutorului, de realizarea unei distribuiri echitabile a ajutorului în formele prevăzute la art. 6 din ordonanță, de prevenirea exercitării abuzive a cererii de ajutor și a prejudicierii altor categorii de persoane fizice care ar fi în nevoie de susținere din partea statului și l-ar solicita, fără a se îngădi în acest mod accesul efectiv la justiție.

Cele statuate în deciziile sale amintite mai sus își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea jurisprudenței în această materie.

De asemenea, Curtea reține că nu poate fi primită critica formulată de autorul excepției de neconstituționalitate în sensul că prevederile legale supuse controlului de constituționalitate instituie o limitare a accesului la instanța judecătorească, contrară dreptului la un proces echitabil, astfel cum acesta este consacrat în sistemul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Astfel, Curtea observă că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului (a se vedea, spre exemplu, hotărârile pronunțate în cauzele *Weissman și alții împotriva României*, 2006, paragraful 35, și *S.C. Apron Dynamics S.R.L. Baia Mare împotriva României*, 2010, paragraful 42), impunerea unor restricționări financiare este considerată o limită acceptabilă a dreptului de acces la instanță. În continuare, Curtea constată că, urmărind un scop legitim, identificat generic cu buna administrare a resurselor justiției, prevederile legale criticate constituie o garanție a accesului efectiv la justiție, de natură să asigure un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit și să păstreze un echilibru just între interesul statului în a recupera cheltuielile de judecată și interesul reclamantului ca o instanță să îi examineze cererea.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Gabriel Emilian Constantin în dosarele nr. 3.442/114/2011 și nr. 6.518/200/2008 ale Tribunalului Buzău — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.347

din 13 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de Consiliul Local al Comunei Cornu Luncii în Dosarul nr. 321/86/2010 al Curții de Apel Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 4.430D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, apreciind că se impune menținerea jurisprudenței existente în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 321/86/2010, **Curtea de Apel Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Legea**

administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de Consiliul Local al Comunei Cornu Luncii într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect soluționarea cererii de dizolvare a acestuia, formulată de Prefectul județului Suceava.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile de lege criticate încalcă principiul constituțional al autonomiei locale. Autorul excepției consideră că dizolvarea unui consiliu local înainte de termen poate avea loc doar ca urmare a voinței cetățenilor care au ales acel consiliu, prin referendum, iar nu la solicitarea oricărei persoane interesate, de vreme ce autonomia locală presupune faptul că doar cetățenii unei unități administrativ-teritoriale aleg prin vot organele administrației publice locale, motiv pentru care doar aceștia pot decide încetarea activității unui organ al administrației publice locale înainte de termen.

Curtea de Apel Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.567 din 19 noiembrie 2009.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 55 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007, modificate prin Legea nr. 59/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 222 din 8 aprilie 2010, care au următoarea redactare:

— Art. 55 alin. (1) lit. a) și alin. (2): „(1) *Consiliul local se dizolvă de drept sau prin referendum local. Consiliul local se dizolvă de drept:*

a) în cazul în care acesta nu se întrunește timp de două luni consecutiv, deși a fost convocat conform prevederilor legale; (...)

(2) Primarul, viceprimarul, secretarul unității administrativ-teritoriale, prefectul sau orice altă persoană interesată poate să sesizeze instanța de contencios administrativ cu privire la cazurile prevăzute la alin. (1). Instanța analizează situația de fapt și se pronunță cu privire la dizolvarea consiliului local. Hotărârea instanței este definitivă și se comunică prefectului.”

În opinia autorului excepției, sunt nesocotite prevederile din Legea fundamentală cuprinse la art. 120 alin. (1), care menționează autonomia locală ca principiu pe care se întemeiază administrația publică din unitățile administrativ-teritoriale, și la art. 121 referitor la autoritățile comunale și orașenești.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile de lege criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 1.567 din 19 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 21 din 12 ianuarie 2010, Curtea a observat că prevederile art. 55 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, care enumeră condițiile în care consiliile locale se dizolvă de drept, reprezintă o concretizare a dispozițiilor art. 121 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora consiliile locale și primarii funcționează, în condițiile legii, ca autorități administrative autonome și rezolvă treburile publice din comune și din orașe. De aceea, activitatea consiliilor locale

trebuie să se circumscrie regulilor pe care legiuitorul le-a edictat în vederea creării cadrului legal de funcționare a acestora.

În plus, în continuarea acestei idei, Curtea reține că dizolvarea de drept a consiliului local, atunci când nu se întrunește timp de două luni consecutiv, constituie o sancțiune pentru inactivitatea acestuia, instituită în scopul de a evita paralizarea activității autorităților administrației publice prin care se realizează autonomia locală și se rezolvă treburile publice în comune și orașe. Or, din această perspectivă, prevederile de lege criticate nu numai că nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției, ci, dimpotrivă, oferă mijloacele concrete prin care acestea capătă eficiență. De altfel, similar rațiunii care a stat la baza edictării cazului de dizolvare de drept prevăzut la lit. b) din art. 55 alin. (1) din Legea nr. 215/2001, constând în faptul că în 3 ședințe consecutive consiliul local nu a reușit să adopte nicio hotărâre, și ipoteza cuprinsă la lit. a) din același text de lege a impus instituirea unei sancțiuni pentru neîndeplinirea rolului constituțional al acestei autorități administrative autonome, stabilit prin art. 121 alin. (2) din Legea fundamentală (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 13 din 18 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 232 din 4 aprilie 2011). În acest context, apare pe deplin justificată reglementarea unor cazuri de dizolvare de drept a consiliului local, în plus față de modalitatea dizolvării ca urmare a unui referendum local, prin care comunitatea își exprimă în mod liber voința cu privire la funcționarea consiliului local într-o anumită componență.

Faptul că, alături de anumite subiecte de drept precizate în cuprinsul dispozițiilor art. 55 alin. (2) din Legea nr. 215/2001, orice persoană interesată poate sesiza instanța competentă în vederea constatării intervenirii vreunui dintre cazurile în care consiliul local se dizolvă de drept, nu este de natură să aducă atingere principiului autonomiei locale. Întrucât situațiile ce se pot constitui în cazuri de dizolvare de drept a consiliului local constituie impedimente obiective în funcționarea optimă a acestuia, remediarea disfuncționalităților reprezintă o chestiune de ordine publică ce trebuie semnalată într-un interval de timp cât mai scurt, astfel încât comunitatea locală să nu fie afectată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de Consiliul Local al Comunei Cornu Luncii în Dosarul nr. 321/86/2010 al Curții de Apel Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.349

din 13 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Constantin Barbu și Vasile Barbu în Dosarul nr. 1.695/90/2010 al Tribunalului Vâlcea — Secția civilă, care formează obiectul Dosarului nr. 4.502D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 4.503D/2010, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Ioana Floarea Beniog și Constantin Dumitru Bengeanu în Dosarul nr. 3.504/90/2009 al Tribunalului Vâlcea — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea de obiect a cauzelor menționate, pune în discuție problema conexării lor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 4.503D/2010 la Dosarul nr. 4.502D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției, ca devenită inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile nr. 167 și nr. 169 din 19 octombrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 1.695/90/2010 și nr. 3.504/90/2009, **Tribunalul Vâlcea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Constantin Barbu și Vasile Barbu și, respectiv, de Ioana Floarea Beniog și Constantin Dumitru Bengeanu în cauze având ca obiect soluționarea unor cereri de obligare a statului român la plata de despăgubiri în temeiul dispozițiilor Legii nr. 221/2009.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 încalcă principiul neretroactivității legii civile, întrucât se aplică inclusiv în situațiile în care există o hotărâre pronunțată în primă instanță care, deși nu este definitivă, este legală și temeinică raportat la legislația aflată în vigoare la data pronunțării acesteia. Ținând cont de faptul că din momentul introducerii cererii de chemare în judecată, sub imperiul legii în forma inițială, se naște un drept la despăgubiri neplafonate, susțin că legea aflată în vigoare la data formulării cererii este aplicabilă pe tot parcursul procesului, astfel că dispozițiile legale aplicabile speței sunt cele ale Legii nr. 221/2009 nemodificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010. Autorii excepției arată că se încalcă și principiul egalității în drepturi, creându-se situații juridice discriminatorii pentru persoanele care au obținut hotărâri definitive. Critică, totodată, și modalitatea prin care a fost modificată Legea nr. 221/2009, prin intermediul unei ordonanțe de urgență, în condițiile în care nota de fundamentare preciza că până la acel moment nu existau hotărâri irevocabile în această materie, așadar, nemotivând urgența reglementării, și având în vedere că ordonanțele de urgență nu pot afecta drepturi și libertăți fundamentale. Susțin că se nesocotește dreptul la un proces echitabil, întrucât, prin introducerea unor plafoane derizorii ce se aplică inclusiv procedurilor judiciare în curs, se îngreudește libertatea de apreciere a judecătorului. În fine, în opinia autorilor excepției, limitarea despăgubirilor poate fi privită ca o reală expropriere în ceea ce privește foștii deținuți care deja au obținut despăgubiri echitabile, conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, speranța legitimă fiind privită ca un bun.

Tribunalul Vâlcea — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate necontravenind niciuneia dintre prevederile constituționale și convenționale invocate de autorii acesteia.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 1 iulie 2010, având următorul conținut:

— Art. I pct. 1: *„Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, se modifică și se completează după cum urmează:*

1. *La articolul 5 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:*

«a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în cuantum de până la:

1. *10.000 de euro pentru persoana care a suferit condamnarea cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic;*

2. *5.000 de euro pentru soțul/soția și descendenții de gradul I;*

3. *2.500 de euro pentru descendenții de gradul al II-lea.».*”;

— Art. II: *„Dispozițiile Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, astfel cum au fost modificate și completate prin prezenta ordonanță de urgență, se aplică proceselor și cererilor pentru a căror soluționare nu a fost pronunțată o hotărâre judecătorească definitivă până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.”*

În argumentarea excepției de neconstituționalitate se susține că textele de lege criticate contravin următoarelor dispoziții din Legea fundamentală: art. 1 privind statul român, art. 4 care statuează cu privire la unitatea poporului și egalitatea între cetățeni, enumerând criteriile nediscriminării, art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, art. 16 care consacră

principiul egalității în drepturi, art. 115 alin. (4) și (6) care reglementează condițiile în care Guvernul poate emite ordonanțe de urgență. Invocă, de asemenea, și prevederile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la interzicerea discriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că textele de lege criticate au mai format obiectul controlului de constituționalitate, cu motivări similare și prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și convenționale.

Astfel, prin Decizia nr. 1.354 din 20 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, constatând că acestea instituie o inechitate, fără o motivare temeinică, obiectivă și rațională. Curtea a reținut că „Tratamentul juridic diferențiat aplicat celor care se consideră îndreptățiți la despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnarea politică, în funcție de momentul în care hotărârea pronunțată de instanță privind dreptul la despăgubiri rămâne definitivă, afectează drepturile persoanelor care nu dețineau o hotărâre definitivă la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010”.

Prin aceeași decizie, Curtea a constatat că „prevederile legale criticate încalcă și principiul neretroactivității, consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție, în sensul că se aplică inclusiv situațiilor în care există o hotărâre judecătorească pronunțată în primă instanță, care, deși nedefinitivă, poate fi legală și temeinică prin raportare la legislația aflată în vigoare la data pronunțării acesteia. Astfel, la data introducerii cererii de chemare în judecată, sub imperiul Legii nr. 221/2009, nemodificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, s-a născut un drept la acțiune pentru a solicita despăgubiri neplafonate sub aspectul întinderii, iar Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 nu constituie norme de procedură pentru a se invoca principiul aplicării sale imediate, ci este un act normativ care cuprinde dispoziții de drept material, astfel că legea aflată în vigoare la data formulării cererii de chemare în judecată este aplicabilă pe tot parcursul procesului”.

Pe de altă parte, Curtea a constatat că dispozițiile art. I pct. 1 și art. II ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 „înfrâng și prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție, deoarece afectează un drept fundamental — egalitatea în drepturi a cetățenilor, consfințit în prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1)”.

În final, Curtea a conchis că „nerespectarea acestor norme constituționale atrage și înfrângerea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5), potrivit cărora *«În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie»*”.

Având în vedere soluția de admitere pronunțată prin decizia menționată și dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora *„Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”*, și ținând cont, în același timp, de faptul că aceasta este ulterioară sesizării Curții Constituționale cu soluționarea prezentei excepții, Curtea urmează să respingă prezenta excepție de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Constantin Barbu și Vasile Barbu în Dosarul nr. 1.695/90/2010 și, respectiv, Ioana Floarea Beniog și Constantin Dumitru Bengeanu și în Dosarul nr. 3.504/90/2009 ale Tribunalului Vâlcea — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.353

din 13 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Paraschiva Manciu în Dosarul nr. 12.064/197/2009 al Tribunalului Brașov — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 4.618D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, apreciind că nu se impune reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 12.064/197/2009, **Tribunalul Brașov — Secția civilă a**

sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Paraschiva Manciu într-o cauză având ca obiect constatarea nulității unui act juridic.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că stabilirea unor sume substanțiale pentru exercitarea unei acțiuni în justiție, în condițiile în care partea nu dispune de resurse financiare, echivalează cu privarea sa de dreptul de a se adresa unui judecător. Invocă, în argumentarea acestor afirmații, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, mai exact Hotărârea din 28 octombrie 1998 pronunțată în *Cauza Aït-Mouhoub împotriva Franței*.

Tribunalul Brașov — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât accesul liber la justiție este asigurat persoanelor beneficiare ale ajutorului public judiciar, prevederile de lege criticate constituind o garanție suplimentară în acest sens.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, care au următorul cuprins:

— Art. 7: *„Ajutorul public judiciar se poate acorda, separat sau cumulativ, în oricare dintre formele prevăzute la art. 6, fără a putea depăși, în total, în cursul unei perioade de un an, suma maximă echivalentă cu 12 salarii minime brute pe țară la nivelul anului în care a fost formulată cererea de acordare.”*

Autorul excepției de neconstituționalitate își raportează critica la dispozițiile art. 21 — *„Accesul liber la justiție”* din Constituție și la cele ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că argumentele aduse de autorul acesteia în sprijinul criticii de neconstituționalitate vizează, în realitate, obligația legală de a plăti anumite taxe judiciare de timbru ca o condiție a introducerii unor cereri și acțiuni în justiție. Or, textul de lege ce formează obiectul excepției de neconstituționalitate face parte dintr-un act normativ edictat tocmai în vederea facilitării accesului la justiție pentru persoanele care nu dețin mijloacele materiale suficiente pentru inițierea și susținerea unui asemenea demers judiciar. Astfel, scopul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă este precizat în art. 1 al acesteia ca fiind *„asigurarea dreptului la un proces echitabil și garantarea accesului egal la actul de justiție, pentru realizarea unor drepturi sau interese legitime pe cale judiciară, inclusiv pentru executarea silită a hotărârilor judecătorești sau a altor titluri executorii”*. Potrivit art. 4 din aceeași ordonanță de urgență, *„Poate solicita acordarea ajutorului public judiciar, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență, orice persoană fizică, în situația în care nu poate face față cheltuielilor unui proces sau*

celor pe care le implică obținerea unor consultații juridice în vederea apărării unui drept sau interes legitim în justiție, fără a pune în pericol întreținerea sa ori a familiei sale”. În acest context, critica formulată de autorul prezentei excepții nu poate fi reținută. În plus, Curtea constată că nici hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului invocată nu este relevantă în cauză, aceasta vizând, de asemenea, încălcarea art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale ca urmare a fixării unei taxe într-un quantum foarte ridicat ca o condiție a formulării unei plângeri.

De altfel, Curtea observă că textul de lege criticat a mai fost supus controlului de constituționalitate, instanța de contencios constituțional pronunțându-se, de exemplu, prin Decizia nr. 135 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 7 aprilie 2010, prin Decizia nr. 1.098 din 21 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 753 din 11 noiembrie 2010, sau prin Decizia nr. 1.322 din 13 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 790 din 19 noiembrie 2009. Cu aceste prilejuri, a statuat, în esență, că stabilirea unei sume maxime până la care se poate acorda, separat sau cumulativ, ajutorul public judiciar în decursul unui an nu este de natură să împiedice accesul liber la justiție sau exercitarea dreptului la un proces echitabil. Curtea a reținut, în acest sens, că *„stabilirea unor limite și condiții privind acordarea ajutorului public judiciar a fost determinată de posibilitatea asigurării resurselor financiare publice necesare acordării ajutorului, de realizarea unei distribuirii echitabile a ajutorului în formele prevăzute la art. 6 din ordonanță, de prevenirea exercitării abuzive a cererii de ajutor și a prejudicierii altor categorii de persoane fizice care ar fi în nevoie de susținere din partea statului și l-ar solicita, fără a se îngredi în acest mod accesul efectiv la justiție”*.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să justifice schimbarea acestei jurisprudențe a Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Paraschiva Manciu în Dosarul nr. 12.064/197/2009 al Tribunalului Brașov — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.370

din 18 octombrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 și art. 17
din Legea nr. 550/2002 privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului
și a celor de prestări de servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale,
precum și a celor din patrimoniul regiilor autonome de interes local**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 și art. 17 din Legea nr. 550/2002 privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări de servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor din patrimoniul regiilor autonome de interes local, excepție ridicată de Societatea Comercială „Trans Expres” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 5.203/3/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1D/2011.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției de neconstituționalitate, avocatul Eugenia Crângariu, cu delegație depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului prezent, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

În acest sens arată că prin prevederile de lege criticate se limitează în timp, în mod arbitrar, posibilitatea de a dobândi un bun — spațiu comercial — prin licitație directă, aducându-se atingere principiului constituțional al egalității cetățenilor în fața legii. Așa fiind, apreciază că intervalul de timp de 30 de zile de la intrarea în vigoare a legii, în care trebuie formulată și depusă solicitarea scrisă de cumpărare la sediul vânzătorului, constituie o măsură abuzivă, ce contravine art. 53 din Constituție.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 417/2008.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.203/3/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 16 și art. 17 din Legea nr. 550/2002 privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor**

de prestări de servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor din patrimoniul regiilor autonome de interes local, excepție ridicată de Societatea Comercială „Trans Expres” — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect vânzări spații comerciale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că instanța investită cu soluționarea litigiului a dat o interpretare restrictivă prevederilor art. 16 și 17 din Legea nr. 550/2002, în sensul că „beneficiul vânzării prin negociere directă este prevăzut *intuitu personae* numai pentru cei care au dreptul de folosință la momentul intrării în vigoare a legii și numai dacă l-au exercitat în conformitate cu legea”. Așa fiind, datorită modului greșit de interpretare și aplicare a legii, precum și a probelor administrate în cauză, instanța a apreciat că autorul excepției nu îndeplinește condițiile cumulative prevăzute de textele legale criticate. De asemenea, autorul excepției consideră că intervalul de timp limitat, de 30 de zile de la intrarea în vigoare a legii, în care trebuie formulată și depusă solicitarea scrisă de cumpărare la sediul vânzătorului, constituie o măsură abuzivă, ce contravine art. 53 din Constituție.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, reglementarea criticată fiind în concordanță cu normele constituționale invocate în susținerea excepției. În acest sens, arată că prevederile legale criticate nu conțin măsuri prin care să se instituie privilegii ori discriminări în privința unor categorii de persoane aflate în situații identice, mai ales având în vedere faptul că persoanele supuse procedurii vânzării prin licitație publică cu strigare nu sunt în aceeași situație juridică cu cele ale căror spații comerciale le sunt vândute prin negociere directă, acestea din urmă fiind comercianți, respectiv prestatori de servicii, persoane fizice sau juridice, care folosesc spațiile comerciale în cauză în baza unui contract de închiriere, concesiune etc.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 și art. 17 din Legea nr. 550/2002 este neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 417/2008, prin care s-a statuat că prevederile de lege criticate nu contravin art. 16 din Constituție. În ceea ce privește dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală, apreciază că acestea nu sunt incidente în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 16 și art. 17 din Legea nr. 550/2002 privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări de servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor din patrimoniul regiilor autonome de interes local, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 803 din 5 noiembrie 2002, care au următorul conținut:

— Art. 16: „*Vânzarea spațiilor comerciale, de prestări de servicii și de producție către comercianții, respectiv prestatorii de servicii persoane fizice sau juridice, care le folosesc în baza unui contract de închiriere, concesiune, locație de gestiune, asociere în participațiune sau leasing, încheiat în condițiile legii și valabil la data intrării în vigoare a prezentei legi, se face la solicitarea acestora, prin metoda negocierii directe. Nu beneficiază de aceste prevederi persoanele fizice sau juridice care au înregistrat restanțe la plata chiriei cel puțin 6 luni consecutive din momentul încheierii contractului cu vânzătorul, persoanele care nu au respectat prevederile contractului cu vânzătorul (subînchirieri nepermise, divizare în scopul unor asocieri nepermise), precum și persoanele fizice sau juridice care au obligații neachitate față de stat la data vânzării spațiului.*”;

— Art. 17: „(1) *În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi persoanele prevăzute la art. 16 vor depune o solicitare scrisă de cumpărare la sediul vânzătorului.*

(2) *După expirarea termenului prevăzut la alin. (1) spațiile comerciale pentru care nu s-a depus solicitarea de cumpărare se vor vinde prin licitație publică cu strigare, în condițiile prezentei legi.*”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, precum și a celor ale art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile de lege criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la art. 16 din Constituție.

În acest sens este Decizia nr. 544 din 13 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 449 din 16 iunie 2008, Decizia nr. 444 din 15 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 348 din 6 mai 2008, sau Decizia nr. 417 din 10 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 din 1 mai 2008, prin care Curtea a constatat că acestea nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

Astfel, prin aceste decizii, Curtea a reținut că art. 16 din Legea nr. 550/2002 reglementează condițiile ce trebuie îndeplinite de către comercianți, respectiv prestatorii de servicii persoane fizice sau persoane juridice, pentru a beneficia de cumpărarea, prin negociere directă, a spațiilor comerciale pe care le folosesc.

Potrivit acestor dispoziții, vânzarea, prin negociere directă, a spațiilor comerciale, de prestări de servicii și de producție, se face la solicitarea comercianților, respectiv a prestatorilor de servicii persoane fizice sau juridice, care le folosesc în baza unui contract de închiriere, concesiune, locație de gestiune, asociere în participațiune sau leasing, încheiat în condițiile legii și valabil la data intrării în vigoare a prezentei legi. Cu titlu de excepție, se prevede că nu beneficiază de aceste dispoziții persoanele fizice sau juridice care au înregistrat restanțe la plata chiriei cel puțin 6 luni consecutive din momentul încheierii contractului cu vânzătorul, persoanele care nu au respectat prevederile contractului cu vânzătorul, precum și persoanele fizice sau juridice care au obligații neachitate față de stat la data vânzării spațiului.

Curtea, în mod constant, a statuat în jurisprudența sa că principiul constituțional al egalității în drepturi are semnificația reglementării și aplicării unui tratament juridic identic sau similar unor subiecte de drept aflate în situații juridice identice sau similare. Or, în prezenta cauză, autorul excepției se află într-o situație juridică diferită față de comercianții, respectiv prestatorii de servicii persoane fizice și juridice, care îndeplinesc condițiile imperative reglementate de textul de lege criticat. Cele două categorii de persoane se află în situații juridice diferite tocmai prin condițiile reglementate de art. 16 din Legea nr. 550/2002, pe care autorul excepției nu le îndeplinește în totalitate.

De asemenea, Curtea a constatat că, potrivit art. 17 din Legea nr. 550/2002, persoanele prevăzute la art. 16 din aceeași lege, pot cumpăra, prin negociere directă, spațiul comercial, dacă au depus o solicitare scrisă de cumpărare la sediul vânzătorului, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a legii. Curtea a reținut că art. 17 alin. (2) din aceeași lege prevede că vânzarea spațiilor comerciale prin licitație publică cu strigare are loc numai în situația în care nu s-a depus solicitare de cumpărare, prin negociere directă, în termenul stabilit de alin. (1) al aceluiași articol.

Așa fiind, Curtea a apreciat că nici art. 17 din Legea nr. 550/2002 nu conține măsuri prin care să se instituie privilegii ori discriminări în privința unor categorii de persoane aflate în situații identice, deoarece persoanele ce pot cumpăra spațiile comerciale prin negociere directă nu sunt în aceeași situație juridică cu cele care le pot cumpăra prin licitație publică cu strigare.

De altfel, Curtea consideră că textul de lege criticat conține prevederi prin care statul își exercită dreptul de a hotărî în privința modului de vânzare a bunurilor din proprietatea sa privată.

Referitor la invocarea încălcării dispozițiilor art. 53 din Constituție, Curtea constată că domeniul de aplicare al acestui text constituțional este circumscris restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți prevăzute de Legea fundamentală, iar nu restrângerii exercițiului oricărui drept subiectiv, chiar dacă el izvorăște dintr-un act normativ.

Textele de lege criticate nu restrâng drepturi sau libertăți constituționale, ci reglementează modalitatea de vânzare a spațiilor comerciale și a celor de prestări de servicii, proprietatea privată a statului, ce se află în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor aflate în patrimoniul regiilor autonome de interes local, astfel încât nu poate fi reținută încălcarea acestei norme constituționale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, argumentarea și soluția reținute în deciziile menționate mai sus își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 și art. 17 din Legea nr. 550/2002 privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări de servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor din patrimoniul regiilor autonome de interes local, excepție ridicată de Societatea Comercială „Trans Expres” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 5.203/3/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.374

din 18 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 57 alin. (4) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 57 alin. (4) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de Gheorghe Costin în Dosarul nr. 3.400/111/2009 al Tribunalului Bihor — Secția comercială și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 103D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 1.227/2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 decembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.400/111/2009, **Tribunalul Bihor — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a prevederilor art. 57 alin. (4) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001. Excepția a fost ridicată de Gheorghe Costin în cadrul soluționării unei cauze de contencios administrativ, având ca obiect anulare act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 24 din Constituție, referitoare la dreptul la apărare, deoarece permit schimbarea din funcție a viceprimarului de către consilierii locali fără vreun motiv, singura condiție prevăzută de text fiind întrunirea unei majorități a consilierilor în funcție. Or, nemotivarea măsurii schimbării din funcție a viceprimarului încalcă și prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) care apără valorile supreme ale statului român, ca stat de drept, ale art. 16 privind principiul egalității în drepturi și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

În final, arată că în sensul necesității motivării măsurii, ca o condiție de fond pentru validitatea actului administrativ, s-au pronunțat atât instanțele judecătorești din România, cât și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care a statuat că „nemotivarea actului atrage nevalabilitatea acestuia”, nefiind concepută într-un stat de drept emiterea discreționară, fără motivare, de către autoritate a actului administrativ, deoarece motivarea se impune pentru a permite verificarea legalității actului administrativ.

Tribunalul Bihor — Secția comercială consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, sub aspectul dreptului la apărare, este de remarcat că reclamantul nu a avut în vedere, în momentul invocării excepției, faptul că Legea fundamentală are în vedere exercițiul acestui drept în

cadru unui proces în fața instanțelor de judecată. Hotărârea consiliului local fiind un act administrativ, poate fi contestată, chiar sub aspectul nemotivării, la instanțele de contencios administrativ, contestatorul având posibilitatea de a-și exercita, în acest cadru, dreptul la apărare. Cât privește art. 16 din Constituție, instanța apreciază că dispozițiile de lege criticate se aplică, fără privilegii sau discriminări, tuturor persoanelor aflate în situația reglementată de normă. În final, invocă jurisprudența Curții Constituționale, potrivit căreia dispozițiile art. 57 alin. (4) din Legea nr. 215/2001 nu aduc atingere niciunui drept garantat de Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 57 alin. (4) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007, având următorul conținut:

— Art. 57 alin. (4) din Legea nr. 215/2001: „*Schimbarea din funcție a viceprimarului se poate face de consiliul local, prin hotărâre adoptată cu votul majorității consilierilor în funcție, la propunerea primarului sau a unei treimi din numărul consilierilor locali în funcție.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste prevederi de lege contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) privind valorile supreme ale statului român, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 24 privind dreptul la apărare

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 57 alin. (4) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de Gheorghe Costin în Dosarul nr. 3.400/111/2009 al Tribunalului Bihor — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor art. 57 alin. (4) din Legea nr. 215/2001, prin Decizia nr. 1.227 din 5 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 783 din 23 noiembrie 2010.

Cu acel prilej, Curtea a statuat că dreptul la apărare garantat prin Legea fundamentală are în vedere exercițiul acestuia în cadrul unui proces în fața instanțelor de judecată, astfel cum acestea sunt definite prin art. 126 alin. (1) din Constituție. Actele consiliilor locale pot fi contestate, inclusiv sub aspectul lipsei motivării, la instanțele de contencios administrativ competente. Cu prilejul soluționării acțiunilor introduse pentru anularea acestora, contestatorul își va putea exercita dreptul la apărare, având posibilitatea de a utiliza toate mijloacele procedurale pe care legea le oferă în acest scop. Afirmția autorului potrivit căreia nemotivarea actului administrativ atrage nevalabilitatea acestuia nu prezintă interes din punctul de vedere al contenciosului constituțional. O astfel de susținere poate fi invocată în fața instanței de contencios administrativ, care are competența deplină de a examina, sub toate aspectele, atât legalitatea, cât și temeinicia actului administrativ menționat, în condițiile unui proces care să respecte toate garanțiile specifice procesului echitabil, astfel cum acestea sunt definite în art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În final, Curtea observă că dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală nu au incidență în cauză, deoarece nu s-a constatat restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale și, prin urmare, nu ne aflăm în ipoteza prevăzută de norma constituțională invocată.

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.378

din 18 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. 2, art. 38 alin. 4 și art. 42 alin. 1 din Codul familiei, precum și a celor ale art. 2, art. 6, art. 14 alin. (2), art. 16, art. 23, art. 24 alin. (1), art. 31 și art. 38 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. 2, art. 38 alin. 4 și art. 42 alin. 1 din Codul familiei, precum și a celor ale art. 2, art. 6, art. 14 alin. (2), art. 16, art. 23, art. 24 alin. (1), art. 31 și art. 38 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, excepție ridicată de Mihael-Cătălin Florea în Dosarul nr. 620/201/2010 al Curții de Apel Craiova — Secția I civilă și pentru cauze cu minori și de familie, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 467D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 1.483/2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 martie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 620/201/2010, **Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. 2, art. 38 alin. 4 și art. 42 alin. 1 din Codul familiei, precum și a celor ale art. 2, art. 6, art. 14 alin. (2), art. 16, art. 23, art. 24 alin. (1), art. 31 și art. 38 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului**, excepție ridicată de Mihael-Cătălin Florea într-o cauză având ca obiect recursul formulat împotriva unei decizii civile pronunțate de Tribunalul Dolj, în contradictoriu cu Ionela-Raluca Florea și Autoritatea tutelară a Consiliului Local al comunei Moțăței, județul Dolj.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în principal, că prin conținutul art. 1 alin. 2 din Codul familiei se pleacă de la o premisă de inegalitate a celor doi părinți în fața legii, dezavantajându-l în mod evident pe tată,

acest text fiind în mod evident neconstituțional. În ceea ce privește art. 38 alin. 4 din Codul familiei, apreciază că această normă legală este lipsită de precizie și claritate, ceea ce creează o situație de inaccesibilitate și confuzii în interpretarea legii. Cu privire la art. 42 alin. 1 din Codul familiei, se susține că acesta cuprinde prevederi limitative, contrare art. 6 lit. h) și art. 24 din Legea nr. 272/2004, în sensul că restrânge posibilitatea ascultării copilului doar la cei care au împlinit vârsta de 10 ani, ceea ce încalcă dreptul la exprimare, la informare și la opinia asupra intereselor personale ale unor copii sub această vârstă, dar care au o înzestrare și dezvoltare „spiritual-intelectivă” adecvate formulării unor opinii.

În sfârșit, autorul excepției consideră ca fiind neconstituționale și prevederile art. 23 și art. 24 alin. (1) din Legea nr. 272/2004, în măsura în care nu stabilesc criterii clare de determinare a discernământului sau a gradului de maturitate cerute de lege pentru a putea fi ascultat copilul sau luate în considerare opiniile sale.

Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă și pentru cauze cu minori și de familie apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, iar textele de lege criticate nu aduc atingere normelor constituționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1 alin. 2, art. 38 alin. 4 și art. 42 alin. 1 din Codul familiei, precum și cele ale art. 2, art. 6, art. 14 alin. (2), art. 16, art. 23, art. 24 alin. (1), art. 31 și art. 38 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 23 iunie 2004.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (3) care consacră

dreptul la un proces echitabil, art. 23 alin. (1) privind libertatea individuală, art. 26 alin. (1) referitoare la viața intimă, familială și privată, art. 30 privind libertatea de exprimare, art. 31 privind dreptul la informație, art. 48 alin. (1) referitoare la familie, precum și celor ale art. 49 alin. (1) privind protecția copiilor și a tinerilor.

Curtea constată că, ulterior sesizării sale, Codul familiei a fost abrogat prin art. 230 lit. m) din noul Cod civil — Legea nr. 287/2009, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 15 iulie 2011.

Cu toate acestea, prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea a statuat că „se poate solicita controlul de constituționalitate numai al acelor dispoziții legale care, în cazuri concrete, sunt incidente pentru soluționarea litigiilor aflate pe rolul instanțelor, legi sau ordonanțe în ansamblu ori doar anumite reglementări din cuprinsul acestora. Instituirea acestei proceduri de control al constituționalității legii aplicabile în cauza dedusă judecării instanței de fond, ca modalitate de acces la justiție, implică în mod necesar asigurarea posibilității de a o utiliza pentru toți cei care au un drept, un interes legitim, capacitate și calitate procesuală. Condiția ca dispoziția legală criticată pentru neconstituționalitate să aibă legătură cu soluționarea cauzei este, evident, necesară, dar și suficientă”.

În aceste condiții, Curtea va analiza constituționalitatea prevederilor legale cu care a fost sesizată, întrucât acestea și-au produs efectele față de autorul excepției, potrivit principiului *tempus regit actum*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în concret, susținerile autorului vizează deficiențe de reglementare a textelor de lege criticate, apreciind că acestea sunt lipsite de precizie și claritate, ceea ce creează o situație de inaccesibilitate și confuzii de interpretare a legii.

Totodată, apreciază că normele legale criticate cuprind prevederi limitative, în sensul că restrâng posibilitatea ascultării copilului doar la cei care au împlinit vârsta de 10 ani, iar

prevederile cuprinse în Legea nr. 272/2004 sunt neconstituționale, în măsura în care nu stabilesc criterii clare de determinare a discernământului sau gradului de maturitate a copilului pentru ca acesta să fie ascultat și să fie luate în considerare opiniile sale.

Curtea observă că autorul excepției este nemulțumit de soluția legislativă existentă, iar critica de neconstituționalitate, așa cum a fost formulată, are ca finalitate modificarea prevederilor de lege supuse controlului. Or, o asemenea solicitare nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”, astfel încât excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

De altfel, analizând criticile formulate, Curtea observă că titlul IV din cartea a II-a a noului Cod civil, intitulat „Autoritatea părintească”, reglementează, în mare parte, unele din aspectele invocate de către autorul excepției. De asemenea, prin art. 264 cuprins în titlul I din cartea a II-a al aceluiași cod se stipulează că, în procedurile administrative sau judiciare care îl privesc, ascultarea copilului care a împlinit vârsta de 10 ani este obligatorie. Cu toate acestea poate fi ascultat și copilul care nu a împlinit vârsta de 10 ani, dacă autoritatea competentă consideră că acest lucru este necesar pentru soluționarea cauzei. Dreptul de a fi ascultat presupune posibilitatea copilului de a cere și de a primi orice informație, potrivit cu vârsta sa, de a-și exprima opinia și de a fi informat asupra consecințelor pe care le poate avea aceasta, precum și asupra consecințelor oricărei decizii care îl privește. Opiniile copilului ascultat vor fi luate în considerare în raport cu vârsta și cu gradul său de maturitate.

Așa fiind, Curtea constată că prin noua reglementare a Codului civil își găsesc rezolvare criticile autorului excepției.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. 2, art. 38 alin. 4 și art. 42 alin. 1 din Codul familiei, precum și a celor ale art. 2, art. 6, art. 14 alin. (2), art. 16, art. 23, art. 24 alin. (1), art. 31 și art. 38 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, excepție ridicată de Mihael-Cătălin Florea în Dosarul nr. 620/201/2010 al Curții de Apel Craiova — Secția I civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.428

din 25 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean — președinte
 Aspazia Cojocar — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Mircea Ștefan Minea — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Doina Suliman — magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniela Maftei.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Marian-Cristian Mocanu în Dosarul nr. 19.239/197/2009 al Tribunalului Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.497D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 19.239/197/2009, **Tribunalul Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.**

Excepția a fost ridicată de petentul Marian-Cristian Mocanu cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 333 din 14 ianuarie 2010, pronunțată de Judecătoria Brașov.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 a fost adoptată în temeiul dispozițiilor art. 114 alin. (4) din Constituție, în forma anterioară revizuirii, potrivit căroră Guvernul poate emite ordonanțe „în cazuri excepționale”. [Această sintagmă are un conținut semantic identic cu sintagma „în situații extraordinare”, cuprinsă la art. 115 alin. (4) din Constituția revizuită.] Autorul excepției consideră că ordonanța este neconstituțională, deoarece, la data adoptării acesteia, nu exista „un caz excepțional obiectiv” și „nu era întrunită condiția urgenței prevăzute de art. 114 alin. (4) din Constituție”. Invocă deciziile Curții Constituționale nr. 1.008/2009 și nr. 109/2010.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006.

Critica vizează motive de neconstituționalitate extrinsecă, și anume adoptarea ordonanței criticate cu încălcarea prevederilor care legitimează adoptarea ordonanțelor de urgență în cazuri excepționale, așa cum sunt cele referitoare la delegarea legislativă, cuprinse în art. 114 alin. (4) din Constituție, în forma nerevizuită, sau în situații extraordinare, așa cum sunt cele ale art. 115 alin. (4) din Constituție, în forma revizuită.

Din examinarea textului constituțional în vigoare la data emiterii ordonanței de urgență, precum și din conținutul expunerii de motive la proiectul de lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 958 din 28 decembrie 2002, rezultă că au fost întrunite exigențele constituționale prevăzute de art. 114 alin. (4) din Constituție, în forma nerevizuită, pentru adoptarea ordonanței de urgență, și anume existența cazului excepțional și a urgenței reglementării. Guvernul a precizat, în documentul menționat anterior, că „amplificarea continuă a fenomenului infracțional, care a căpătat un caracter tot mai dinamic și mai complex, a reclamat soluții viabile de contracarare, concretizate în acest proiect de act normativ, pe de o parte, prin înăsprirea sancțiunilor penale, iar pe de altă parte, prin incriminarea ca infracțiuni a unor noi fapte”. Totodată, s-a arătat că promovarea unui proiect de act normativ asupra regimului circulației pe drumurile publice sub forma unei ordonanțe de urgență „a fost determinată de necesitatea reglementării pe baze noi și în acord cu noile reglementări europene, în cel mai scurt timp, a relațiilor sociale dintr-un domeniu foarte important pentru societatea românească, prelungirea procedurii legislative având consecințe nedorite, uneori dramatice, vizibile pe toate drumurile țării. Promovarea în regim de urgență este determinată, nu în ultimul rând, și de necesitatea îndeplinirii, la termenele convenite, a angajamentelor asumate de România în procesul de armonizare a legislației românești cu aquis-ul comunitar”.

În practica sa jurisdicțională, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat, în același sens, prin Decizia nr. 245 din 10 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 612 din 14 iulie 2005.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată de Curte prin decizia menționată, precum și considerentele care au fundamentat-o sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Marian-Cristian Mocanu în Dosarul nr. 19.239/197/2009 al Tribunalului Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.429

din 25 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15, art. 31 și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniela Maftei.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15, art. 31 și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Liviu Gabriel Crețu în Dosarul nr. 3.208/291/2010 al Judecătoriei Roman, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.514D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.208/291/2010, **Judecătoria Roman a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15, art. 31 și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Liviu Gabriel Crețu, petent într-o cauză având ca obiect o plângere contravențională în contradictoriu cu I.P.J. Neamț.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16, art. 21, art. 24 și art. 53, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, arată în esență că în procedura contravențională sarcina probei este răsturnată, întrucât obligația de administrare a probelor nu incumbă organului constatator care a aplicat sancțiunea, potrivit unei competențe foarte largi, ci contravenientului, care trebuie să își dovedească nevinovăția, fiind nesocotite în acest mod garanțiile prezumției de nevinovăție și aducându-se o atingere gravă exercitării dreptului la apărare. De asemenea, consideră că termenul prevăzut de art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 „este extrem de scurt,” astfel că textul de lege criticat restrânge dreptul contravenientului de a-și formula într-un termen rezonabil și în mod corespunzător apărarea.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 15, art. 31 și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următorul conținut:

— Art. 15: „(1) *Contravenția se constată printr-un proces-verbal încheiat de persoanele anume prevăzute în actul normativ care stabilește și sancționează contravenția, denumite în mod generic agenți constatatori.*

(2) *Pot fi agenți constatatori: primarii, ofițerii și subofițerii din cadrul Ministerului de Interne, special abilitați, persoanele împuternicite în acest scop de miniștri și de alți conducători ai autorităților administrației publice centrale, de prefecți, președinți ai consiliilor județene, primari, de primarul general al municipiului București, precum și de alte persoane prevăzute în legi speciale.*

(3) *Ofițerii și subofițerii din cadrul Ministerului de Interne constată contravenții privind: apărarea ordinii publice; circulația pe drumurile publice; regulile generale de comerț; vânzarea, circulația și transportul produselor alimentare și nealimentare, țigărilor și băuturilor alcoolice; alte domenii de activitate stabilite prin lege sau prin hotărâre a Guvernului.”;*

— Art. 31: „(1) *Împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii se poate face plângere în termen de 15 zile de la data înmânării sau comunicării acestuia.*

(2) *Partea vătămată poate face plângere numai în ceea ce privește despăgubirea, iar cel căruia îi aparțin bunurile confiscate, altul decât contravenientul, numai în ceea ce privește măsura confiscării.”;*

— Art. 34 alin. (1): „*Instanța competentă să soluționeze plângerea, după ce verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, dacă aceștia s-au prezentat, administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii, despăgubirii stabilite, precum și asupra măsurii confiscării.”*

Autorul excepției susține că aceste dispoziții legale contravin prevederilor constituționale ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 24 — *Dreptul la apărare și art. 53 — Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale — *Dreptul la un proces echitabil*.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege atacat a mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, din prisma unor critici similare și cu raportare la aceleași prevederi constituționale și convenționale.

Astfel, prin Decizia nr. 495 din 20 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 403 din 17 iunie 2010, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, criticate împreună cu alte texte din același act normativ, reținând că pe tot parcursul soluționării plângerii îndreptate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, atât la instanța de fond, cât și în recurs, contravenientul poate să își exercite fără nicio restricție dreptul la apărare. Totodată, instanța competentă să soluționeze plângerea îndreptată împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției este obligată să urmeze anumite reguli procedurale, în virtutea cărora sarcina probei aparține celui care afirmă ceva în instanță, iar nu celui care a întocmit procesul-verbal de contravenție.

De asemenea, cu referire la susținerea autorului excepției în sensul că textele de lege criticate sunt neconstituționale deoarece instituie obligația contravenientului de a-și dovedi

nevinovăția în legătură cu fapta reținută în sarcina sa de către organul constatator, Curtea a statuat — prin Decizia nr. 1.096 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 695 din 15 octombrie 2009, respectiv prin Decizia nr. 520 din 19 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 351 din 20 mai 2011 — că procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția de legalitate, însă atunci când este formulată o plângere împotriva acesteia este contestată chiar prezumția de care se bucură. În acest caz, instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului. Chiar dacă art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 face referire la dispozițiile Codului de procedură civilă, instanțele de judecată nu pot face aplicarea strictă a regulii onus probandi incumbit actori, ci, din contră, chiar ele trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului, din moment ce contravenția intră sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Prin urmare, nu se poate susține răsturnarea sarcinii probei.

În continuare, Curtea reține că prin Decizia nr. 906 din 5 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 55 din 24 ianuarie 2007, a statuat că „art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 instituie termenul de 15 zile pentru exercitarea plângerii împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii, care începe să curgă de la data când contestatorul a luat cunoștință de procesul-verbal, prin înmânare sau comunicare.

În această materie, ca de altfel oriunde legiuitorul a condiționat valorificarea unui drept de exercitarea sa în interiorul unui anumit termen, nu s-a procedat în acest fel cu intenția de a restrânge accesul liber la justiție, de care, în mod evident, cel interesat a beneficiat în cadrul termenului legal instituit, ci exclusiv pentru a instaura un climat de ordine, indispensabil, în vederea exercitării dreptului constituțional prevăzut de art. 21, prevenind astfel abuzurile și asigurând protecția drepturilor și intereselor legitime ale tuturor părților. De altfel, Curtea a statuat în mod constant că reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost conferită prin Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept, subiectiv sau procesual, inclusiv prin instituirea unor termene, nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă, în detrimentul altor titulari de drepturi, în egală măsură ocrotite.

Așa fiind, termenul instituit prin textul de lege criticat are în vedere soluționarea unui eventual litigiu cu celeritate, în absența acestuia plângerea putând fi formulată oricând, fapt ce ar fi de natură a genera o stare de perpetuă incertitudine în ceea ce privește raporturile juridice stabilite printr-un proces-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii prevăzute de lege.

De altfel, art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, atribuie exclusiv legiuitorului prerogativa stabilirii competenței și procedurii de judecată, inclusiv a condițiilor de exercitare a cererilor de chemare în judecată. Prin urmare, termenul procedural instituit de textul de lege criticat reprezintă expresia aplicării dispozițiilor constituționale invocate mai sus.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată de Curte prin deciziile menționate, precum și considerentele care le-au fundamentat sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15, art. 31 și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Liviu Gabriel Crețu în Dosarul nr. 3.208/291/2010 al Judecătoriei Roman.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.433

din 25 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) și art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 109 alin. (2) și (3) și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniela Maftei.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) și art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 109 alin. (2) și (3) și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Ionuț Barbu în Dosarul nr. 4.347/281/2009 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ II și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.586D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.347/281/2009, **Tribunalul Prahova — Secția**

comercială și de contencios administrativ II a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) și art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 109 alin. (2) și (3) și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.

Excepția a fost ridicată de recurentul Ionuț Barbu cu ocazia soluționării recursului declarat împotriva Sentinței civile nr. 10.510 din 24 noiembrie 2009, pronunțată de Judecătoria Ploiești într-o cauză civilă având ca obiect o plângere contravențională în contradictoriu cu intimatul Inspectoratul de Poliție al Județului Prahova.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale menționate încalcă prevederile constituționale ale art. 11, art. 16, art. 20 alin. (2), art. 21 alin. (1) și (2), art. 23 alin. (11) și art. 26, precum și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, arată, în esență, că, deoarece procesul-verbal de stabilire a contravenției este un act administrativ, stabilirea competenței de soluționare a plângerilor contravenționale numai în favoarea instanțelor în a căror rază teritorială a fost constatată fapta „se abate de la principiul legislației contenciosului administrativ, care prevede posibilitatea alegerii competenței de către persoana contestatoare, între domiciliul/sediul său și sediul instituției intime.” De asemenea, consideră că judecătorii care soluționează plângerile împotriva proceselor-verbale de constatare și sancționare a contravențiilor „administrează prost probele, în special inversând obligația de prezentare a probelor care revine acuzării și îndoiala e folosită în avantajul acuzatului.”

Autorul mai are în vedere stabilirea nejudiciară a vinovăției contravenționale și sarcina probei în procedura judiciară contravențională de drept comun, aplicabilitatea normelor constituționale și contravenționale consacrand dreptul la respectarea prezumției de nevinovăție, violarea dreptului la respectarea prezumției de nevinovăție de normele juridice privind procedura contravențională de drept comun, contrarietatea dintre normele juridice privind procedura contravențională judiciară de drept comun și protecția datelor cu caracter personal în vederea asigurării dreptului persoanei de a dispune de propria imagine.

Instanța de judecată consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 32 alin. (2) și art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, cu modificările și completările ulterioare, precum și dispozițiile art. 109 alin. (2) și (3) și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare:

— Art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001: *„Plângerea împreună cu dosarul cauzei se trimite de îndată judecătoriei în a cărei circumscriptie a fost săvârșită contravenția.”;*

— Art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001: *„(1) Instanța competentă să soluționeze plângerea, după ce verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, dacă aceștia s-au prezentat, administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii, despăgubirii stabilite, precum și asupra măsurii confiscării.*

(2) Dacă prin lege nu se prevede altfel, hotărârea judecătorească prin care s-a soluționat plângerea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare, la secția contencios administrativ a tribunalului. Motivarea recursului nu este obligatorie. Motivele de recurs pot fi susținute și oral în fața instanței. Recursul suspendă executarea hotărârii.”

— Art. 109 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002: *„(2) Constatarea contravențiilor se poate face și cu ajutorul unor mijloace tehnice certificate sau mijloace tehnice omologate și verificate metrologic, consemnându-se aceasta în procesul-verbal de constatare a contravenției.*

(3) În cazurile prevăzute la alin. (2), procesul-verbal se poate încheia și în lipsa contravenientului, după stabilirea identității conducătorului de vehicul, menționându-se aceasta în procesul-verbal, fără a fi necesară confirmarea faptelor de către martori.”

— Art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002: *„Împotriva procesului-verbal de constatare a contravențiilor se poate depune plângere, în termen de 15 zile de la comunicare, la judecătoria în a cărei rază de competență a fost constatată fapta”.*

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin aceste texte legale sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 11 care stabilesc raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 alin. (2) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1) și (2) care consacră accesul liber la justiție, art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție și art. 26 referitor la viața intimă, familială și privată, precum și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în jurisprudența sa, a examinat constituționalitatea dispozițiilor de lege atacate în raport cu critici similare.

Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 813 din 27 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 705 din 18 octombrie 2007, Decizia nr. 1.128 din 27 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872 din 20 decembrie 2007, Decizia nr. 81 din 8 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 160 din 7 martie 2007, și Decizia nr. 464 din 22 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 378 din 19 mai 2008, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, statuând că acestea nu încalcă liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil.

Curtea a constatat, cu acele prilejuri, că textul de lege criticat nu îngreudește accesul liber la justiție, ci instituie norme de procedură privind soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, și anume instanța competentă să soluționeze plângerea. Această modalitate de reglementare reprezintă însă opțiunea legiuitorului, fiind în conformitate cu art. 126 alin. (2) din Constituție privind competența și procedura în fața instanțelor judecătorești.

În continuare, referitor la critica dispozițiilor art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, se constată că acestea

instituie un ansamblu de reguli procedurale care reglementează soluționarea plângerilor formulate împotriva proceselor-verbale de constatare și sancționare a contravențiilor. În jurisprudența sa, Curtea a reținut că acestea nu sunt de natură să îngreudească accesul liber la justiție, satisfac pe deplin exigențele unui proces echitabil și totodată nu înfrâng prezumția de nevinovăție. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 768 din 24 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 535 din 16 iulie 2008, Decizia nr. 552 din 29 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 403 din 17 iunie 2010, sau Decizia nr. 1.350 din 19 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 817 din 7 decembrie 2010, Decizia nr. 183 din 8 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 17 iunie 2003, și Decizia nr. 1.054 din 16 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 27 septembrie 2010.

Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că imparțialitatea judecătorilor reprezintă o caracteristică intrinsecă a actului de justiție, fiind o noțiune complexă, care exclude intervenția oricăror elemente de natură subiectivă și care implică, printre altele, echidistanța absolută a acestora. Or, dispozițiile art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, care, astfel cum s-a arătat mai sus, reprezintă normele procedurale aplicabile soluționării plângerilor contravenționale, nu conțin niciun fel de elemente care să justifice apariția vreunor suspiciuni legate de imparțialitatea judecătorului, susținerile autorului excepției fiind, din această perspectivă, neîntemeiate.

Tot în legătură cu aceste susțineri ale autorului excepției, potrivit căreia textele de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece însuși contravenientul trebuie să își probeze nevinovăția în fața instanței, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 1.096 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 695 din 15 octombrie 2009, că „procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția de legalitate, însă, atunci când este formulată o plângere împotriva acesteia, este contestată chiar prezumția de care se bucură. În acest caz, instanța de judecată

competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului. [...] instanțele de judecată nu pot face aplicarea strictă a regulii *onus probandi incumbit actori*, ci, din contră, chiar ele trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului din moment ce contravenția intră sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Prin urmare, nu se poate susține răsturnarea sarcinii probei.”

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată de Curte prin deciziile menționate, precum și considerentele care le-au fundamentat sunt valabile și în prezenta cauză.

Cât privește critica de neconstituționalitate a art. 109 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 în raport cu art. 26 din Constituție, Curtea reține că autorul excepției critică aceste dispoziții de lege, întrucât prevăd dreptul autorităților publice de a înregistra și prelucra date cu caracter personal, soluție legislativă care îl nemulțumește și pe care o dorește modificată. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

De menționat că persoana sancționată ca urmare a constatării unei contravenții prin mijloacele în discuție, dacă apreciază că procesul-verbal de stabilire și sancționare a contravenției a fost întocmit în mod nelegal, are posibilitatea de a formula plângere în fața instanței de judecată și de a obține anularea acestuia. Eventualele abuzuri la care autorul excepției face referire, respectiv folosirea nelegală a datelor obținute în temeiul textului de lege criticat, nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte.

În ceea ce privește celelalte temeuri de neconstituționalitate, Curtea observă că autorul criticii s-a limitat doar la invocarea acestora, fără a arăta în ce constă contradicția.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) și art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 109 alin. (2) și (3) și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Ionuț Barbu în Dosarul nr. 4.347/281/2009 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ II.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.441

din 3 noiembrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 și art. 50
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice
raportate la dispozițiile art. 6 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997
privind regimul drumurilor**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 și art. 50 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice raportate la dispozițiile art. 6 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, excepție ridicată de Cristian Căpitănescu în Dosarul nr. 2.748/288/2009 al Tribunalului Vâlcea — Secția comercială și contencios administrativ fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.617D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, deoarece critica nu este motivată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea nr. 56 din 21 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.748/288/2009, **Tribunalul Vâlcea — Secția comercială și contencios administrativ fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 și art. 50 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice raportate la dispozițiile art. 6 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de recurentul-petent Cristian Căpitănescu cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 5.644 din 19 iunie 2009, pronunțată de Judecătoria Râmnicu Vâlcea, în contradictoriu cu intimatul Inspectoratul de Poliție Județean Vâlcea, într-o cauză având ca obiect o plângere contravențională.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 11 din Constituție, fără a indica însă tratatele la care se referă.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate nu poate fi primită, deoarece autorul acesteia nu indică „acordurile sau convențiile internaționale care să prevadă alte limite de viteză decât cele stabilite prin art. 49 și art. 50 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 și, de altfel, nici nu există vreun acord sau vreo convenție care să prevaleze legislației interne”.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 49 și art. 50 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, raportate la dispozițiile art. 6 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 29 iunie 1998, cu modificările și completările ulterioare.

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea art. 11 din Constituție referitor la raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern, fără a arăta care sunt tratatele internaționale cu care textele de lege criticate intră în contradicție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autorul excepției nu formulează critici de neconstituționalitate concrete care să vizeze conținutul normativ al textelor de lege atacate, ci, în realitate, este nemulțumit de soluția legislativă existentă, anume limitele de viteză stabilite.

În aceste condiții, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate, așa cum a fost formulată, are ca finalitate modificarea dispozițiilor de lege supuse controlului. Or, o asemenea solicitare nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.”

Mai mult, autorul excepției menționează doar în mod formal prevederile constituționale pretins încălcate, fără a arăta în concret în ce constă eventuala contradicție dintre textele de lege criticate și prevederile constituționale invocate, încălcându-se astfel dispozițiile imperative ale art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit căroră „Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate”. Acest fapt conduce la inadmisibilitatea excepției, deoarece simpla enumerare în susținerea excepției a unor prevederi constituționale pretins încălcate nu este de natură să satisfacă exigențele art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 și art. 50 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice raportate la dispozițiile art. 6 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, excepție ridicată de Cristian Căpitănescu în Dosarul nr. 2.748/288/2009 al Tribunalului Vâlcea — Secția comercială și contencios administrativ fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 noiembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 1.442

din 3 noiembrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86 alin. (1)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Vasile Barbă în Dosarul nr. 2.083/314/2009 al Tribunalului Suceava — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.621D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 1 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.083/314/2009, **Tribunalul Suceava — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de inculpatul Vasile Barbă cu ocazia soluționării apelului formulat împotriva Sentinței penale nr. 87 din 17 februarie 2010, pronunțată de Judecătoria Suceava.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, deoarece reglementează, pe calea ordonanței de urgență, infracțiuni, pedepse și regimul acestora, care aparțin domeniului de reglementare al legii organice.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

C U R T E A,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 86 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următoarea redactare: „*Conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul ori a unui tramvai de către o persoană care nu posedă permis de conducere se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea art. 73 alin. (3) lit. h) din

Constituție potrivit căruia infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora se stabilesc prin lege organică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate în raport cu aceleași prevederi constituționale și cu motivare similară. Astfel, prin Decizia nr. 245 din 10 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 612 din 14 iulie 2005, Curtea, făcând referire la jurisprudența sa constantă în materie, de exemplu, Decizia nr. 34 din 17 februarie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 25 februarie 1998, a statuat că interdicția de a emite ordonanțe în domeniul legilor organice privește exclusiv

ordonanțele adoptate în temeiul unei legi speciale de abilitare, nu și ordonanțele de urgență.

Totodată, Curtea reține că adoptarea Legii nr. 49/2006 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, s-a realizat cu respectarea dispozițiilor art. 115 alin. (5) teza finală din Constituție, potrivit cărora „Ordonanța de urgență cuprinzând norme de natura legii organice se aprobă cu majoritatea prevăzută la articolul 76 alineatul (1)”, acest din urmă text constituțional stabilind că „Legile organice și hotărârile privind regulamentele Camerelor se adoptă cu votul majorității membrilor fiecărei Camere”.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Vasile Barbă în Dosarul nr. 2.083/314/2009 al Tribunalului Suceava — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 noiembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

